

Írta: Such Tamás

Megjelent a hír6.hu internetes portálon 2008.06.23.-án.

A HBB közönségét nem fotózhatod, csak a zenekart, mondta Hobó Váradi Zolinak, még 1981-ben. A fotográfus ezzel nem tudott mit kezdeni. Hátat fordított a Medvének és a bandájának. Közben még ma is tiszteli őket.

Keresztneve ragozva - becenévvé vált, akár egy népszerű focistának: Váradi Zoli. És semmiképpen sem Zoltán. Az valahogy nem illik a természetességéhez. A Zoltán nem ő. S egyébiránt, Zoli közvetlensége a (szakmai) őszinteségével párosul. Emlékszem, még nagyon mazsola koromban megesett, hogy megdicsérte a zsenyéimet. Majd azonnal hozzáfűzte, hogy minden eseményen készítsem el azt a fotót is, ami nekem tetszik. A többit hagyjam meg a szerkesztőnek. Így az ember megmaradhat, az aki. Ez még ma is segít.

Fotóesszencia

Életművét felesleges lenne kategorizálni. Mint mester, a műtermi munkától kezdve, az alkalmazott fotográfián keresztül, a sajtófotóig meg sem állva mindent kipróbált. Ellenben az, hogy pusztán csak mester, az nagyon szimpla lenne. Ugyanis Zoli a skatulyáknál sokkal több. Minden képében hozza a számára kötelező pluszt. Amely idővel védjegyévé: „váradissá” avanszálta fotóit. És amikor az ember egyszer fölteszi a lécet...

Unokája is fogja látni

Keveseknek adatik meg, hogy szakmája csúcsán is józanul értékelje a magamaga művészeti megnyilvánulásait. Amikor ez sikerül, azt hívják aranyközépútnak. S így történt Váradi legújabb témái megfotografálásánál is. Se több, se kevesebb. Aki ismeri a korábbi munkáit, joggal érezheti a friss anyagról, hogy az alkotó a saját gyökereihez nyúlt vissza. Mindennapi életünk

legapróbb részleteinek, az ízek-színek hangulatának méltó grafikai ábrázolását mutatja meg. Azonban a szerző messzeblépett, s a korábbi váradizolis témákat, még filozofikusabban fogalmazta meg. Nemcsak az írás, a kép is megmarad. S ha Váradi Nóci megnő, bizonyára büszke lesz a nagypapára.

Könyörgöm, akasszunk..

Zoli a múlt pénteken a tárlata előtt, a Ház előtt fogadta a vendégeit. Már kiderült, a teátrális attitűd messze áll tőle. Pedig volt színházi fotográfus is. S miközben az amfiteátrumban már javában szieszta van, akképp a nyári szünetben, az élet még plusz harmincöt fokban sem állhat meg. Bizony ettől a fojtott melegtől, délután ötkor is kóvályog az ember. Talán ezért jöttek kevesebben a vártnál. (Lehet, hogy néhányam a szomszédos ivóba tévedtek be.) Ezzel szemben, aki számít, az itt volt. Amikor ráfogtam Zolira a gépemet, ő, mint egy kisgyermek, a sötét napszemüvege mögé bújt. Nem szeretem, ha akasztanak. Ne bánts, mosolygott.

[Az eredeti megjelenés megtekintése képgalériával.](#)